

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 270/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim wydany w dniu 22 lutego 2021 roku w sprawie o sygn. akt II K 447/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. J.	Oskarżony nie był dotychczas karany sądownie.	dane o karalności z K.	k-262
2.1.1.2.	M. J.	Szkoda wyrządzona przestępstwem w związku z zarzuconym czynem oskarżonemu wynosiła co najmniej 1000 złotych.		
zestawienie kosztów związanych z naprawą zniszczonego ogrodzenia między posesjami rodziny K. i J.	k-265-266			

1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	dane o karalności z K.	Dowód nie budzący wątpliwości i potwierdzający, że oskarżony M. J. nie był dotychczas karany sądownie.		
2.1.1.2	zestawienie kosztów związanych z naprawą zniszczonego ogrodzenia między posesjami rodziny K. i J.	Dowód przeprowadzony przez sąd okręgowy, który potwierdza, że szkoda w wyniku zniszczenia ogrodzenia (siatki) między posesją rodziny K. i posesją rodziny J. wyniosła co najmniej 1000 złotych. W zarzuconym oskarżonemu czynie oskarżyciel publiczny przyjął na podstawie zeznań pokrzywdzonego D.		

K., że szkoda wyniosła 1000 złotych. Z uwagi na fakt, iż zapadł wyrok uniewinniający w tej sprawie, sąd I instancji nie zweryfikował wysokości wyrządzonej szkody pokrzywdzonemu, oddalając wniosek obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu szacowania ruchomości na tę okoliczność. Sąd okręgowy dostrzegając możliwość zmiany zaskarżonego wyroku zobowiązał oskarżonego do przedstawienia zestawienia zawierającego wyliczenie wyrządzonej mu szkody przestępstwem. Z zestawienia zawierającego wyliczenie kosztów naprawy zniszczonego ogrodzenia sporządzonego przez prezesa zarządu (...) Sp. z o. o. z/s w O. wynika, że koszt ten wynosiłby 2110 złotych. Jest rzeczą oczywistą, że w zależności od firmy dokonującej naprawy ten koszt mógłby się różnić.

		Bezsporne jest natomiast, że szkoda wyrządzona zniszczeniem ogrodzenia oddzielającego przez taras posesję rodziny K. z posesją rodziny J. nie jest mniejsza niż przyjęta w zarzucie, a może być większa. Sąd okręgowy przyjął zatem, że wynosi ona co najmniej 1000 złotych.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut pierwszy z apelacji wniesionej przez prokuratora	# zasadny # częściowo zasadny	

dotyczył obrazy przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 kpk, polegającą na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów i uznaniu, że zeznania głównego świadka w sprawie - A. K. są niewiarygodne i pojawiły się jedynie na potrzeby wzruszenia postanowienia o umorzeniu dochodzenia, w sytuacji gdy rozumowanie takie sprzeczne jest z zasadami doświadczenia życiowego, albowiem musiałoby prowadzić do wniosku, że A. K. została nakłoniona przez swojego ojca, człowieka wykształconego, lekarza do złożenia fałszywych zeznań, obciążających podejrzanego, a tym samym narażona przez rodzica (którego w normalnych relacjach naturalnym dążeniem jest ochrona dziecka) na ponoszenie odpowiedzialności karnej w sprawie, w której wartość szkód w mieniu wynosiła

niezasadny

	około 1000 złotych , a dodatkowo wersję A. K. co do obecności M. J. w ogródku jego rodziców potwierdzają zeznania R. B., którym sąd dał wiarę.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Aby skutecznie podnosić zarzut naruszenia wynikającej z art. 7 kpk zasady swobodnej oceny dowodów należy wykazać, że ustalenia sądu meriti oraz ocena zgromadzonego w niniejszej sprawie istotnego materiału dowodowego z punktu widzenia postawionego oskarżonemu zarzutu nie została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 §2 kpk), a nadto nie była wynikiem rozważenia wszystkich		

okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk) oraz uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424§1pkt1 kpk) - zobacz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 r., OSNKW 1991 r., nr 7-9, poz. 41 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 r., Prok i Pr. 1999 r., nr 2 poz.6).

W realiach przedmiotowej sprawy sąd I instancji skupił swoją uwagę na niekonsekwentnych w jego ocenie zeznaniach pokrzywdzonego D. K. dotyczących faktu, iż był naoczny świadek zdarzenia - A. K., o którym D. K. nie poinformował składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. W związku z powyższym sąd I instancji nie dał wiary zeznaniom świadka A. K., z których wynika, że widziała jak M. J.

niszczył ogrodzenie, między posesjami ich rodziców, kopiąc w nie nogą. Ocena zeznań świadków D. K. i A. K. dokonana przez sąd I instancji zdaniem sądu okręgowego została przeprowadzona z naruszeniem wynikającej z art. 7 kpk zasady swobodnej oceny dowodów. Wbrew stanowisku sądu I instancji zachowanie pokrzywdzonego w tej sprawie było logiczne. Na podkreślenie zasługuje fakt, iż rodziny K. i J. to najbliżsi sąsiedzi, których domy były oddzielone ogrodzeniem zamontowanym przez D. K. na murku oddzielającym ich tarasy. Dzieci pokrzywdzonego z racji bliskiego sąsiedztwa znają się dobrze z oskarżonym na stopie koleżeńskiej. Prawidłowe są ustalenia sądu I instancji, że w dniu 24 kwietnia 2019 roku około godziny 18 żona D. K. stwierdziła, że siatka stanowiąca ogrodzenie między ich domem i sąsiadów J. została zniszczona. W tym

czasie jak ustalił prawidłowo sąd I instancji, gdy doszło do zniszczenia siatki w domu pokrzywdzonego była jego córka A. K. i syn P. K.. Jednocześnie sąd I instancji nie dając wiary zeznaniom A. K. doszedł do wniosku, że nie da się ustalić sprawcy zniszczenia spornej siatki. Zdaniem sądu okręgowego dokonana ocena zeznań świadków D. K. i A. K. jest błędna. Zebrany w sprawie materiał dowodowy i ujawniony podczas przewodu sądowego przez sąd rejonowy jednoznacznie wskazuje, że zniszczenia spornej siatki dokonał ktoś znajdujący się na posesji rodziny J.. Za takimi ustaleniami przemawiają zeznania świadków R. B. (2) i H. B., którzy w dniu zdarzenia słyszeli odgłosy niszczenia siatki i R. B. (2) widział „jakby ktoś wypychał siatkę od strony J..” W tym miejscu wskazać należy, że małżonkowie B. w tym czasie znajdowali się na tarasie swojego domu (który sąsiaduje z domem

oskarżyciela
posiłkowego) i pili
kawę. Istotny jest
właśnie ten fakt
spożywania kawy
na tarasie przez
małżonków B., który
świadczy o tym,
że pogoda w tym
czasie musiała być
bardzo dobra (bez
opadów deszczu
i silnego wiatru).
Ma ten szczegół
o tyle istotne
znaczenie, że nie
można zniszczenia
siatki przypisać
złym warunkom
atmosferycznym w
dniu zdarzenia np.
więcejemu z dużą
siłą wiatrowi, który
mógł ją uszkodzić.
Także zasady
doświadczenia
życiowego nakazują
wykluczyć
możliwość dostania
się na posesję
rodziny J. kogoś z
zewnątrz (w biały
dzień), kto bez
powodu zniszczył
sporną siatkę. Zatem
zasady wiedzy i
doświadczenia
życiowego wskazują,
że tylko ktoś z
rodziny J. mógł
dokonać zniszczenia
w dniu 24 kwietnia
2019 roku siatki
oddzielającej ich
posesję w miejscu
znajdowania się
tarasu z posesją
sąsiadów K..
Wskazać należy,
że przesłuchana w

charakterze świadka
w postępowaniu
przygotowawczym
A. K., która była
w domu w dniu
zdarzenia zeznała,
że widziała stojąc
na swoim balkonie
(znajdującym się
wyżej) jak M.
J. kopał w
siatkę znajdującą się
między tarasami obu
posesji. Świadek A.
K. konsekwentnie na
rozprawie w dniu
22 lutego 2021 roku
nie zmieniła swoich
zeznań złożonych
w postępowaniu
przygotowawczym w
dniu 26 lipca 2019
roku i potwierdziła,
że była naocznym
świadkiem jak
oskarżony niszczył
ich siatkę
oddzielającą tarasy
między posesjami
obu rodzin. Sąd
rejonowy
odmawiając wiary
zeznaniom świadka
A. K. uzasadnił
swoje stanowisko
zeznaniami świadka
D. K., który od
początku wiedział,
że córka widziała
to zdarzenie, a nie
podał jej składając
zawiadomienie o
popelnieniu
przestępstwa jako
naocznego świadka
zaistniałego
zdarzenia. Ocena
zachowania
oskarżyciela
posiłkowego D.

K. zdaniem sądu
okręgowego zgodnie
z zasadami wiedzy
i doświadczenia
życiowego powinna
być inna.
Kluczowym
zagadnieniem do
dokonania
prawidłowej oceny
w postępowaniu
oskarżyciela
posiłkowego jest
fakt, że obie
rodziny J. i
K. są najbliższymi
sąsiadami. Ich domy
oddziela przez tarasy
obu posesji murek,
na którym była
zamontowana
sporna siatka. Wiele
osób mieszka w
domach w
zabudowie
szeregowej lub
tzw. „bliźniakach” i
warunkiem
komfortowego
mieszkania z rodziną
w takim domu są
dobre stosunki z
najbliższymi
sąsiadami. Jeżeli jest
konflikt sąsiedzki,
praktycznie trudno
jest wypoczywać z
rodziną w domu.
Odbija się taki
konflikt na zdrowiu
(psychicznym)
wszystkich
domowników.
Doskonale z tego
faktu zdawał sobie
sprawę D. K.
(lekarz) , który
tą sprawę próbował
załatwić polubownie
z sąsiadami na

zasadzie zwrotu
pieniędzy za
uszkodzone mienie.
Jest to logiczne
postępowanie, że
oskarżyciel
posiłkowy nie złożył
zawiadomienie o
popelnieniu
przestępstwa od
razu w dniu 24
kwietnia 2019 roku,
tylko spokojnie
czekał na zajęcie
stanowiska przez J.
J. (2) i jego
żonę (sąsiadów).
Ponieważ sąsiedzi
nie wyrazili chęci
ugodowego
załatwienia sprawy,
złożył
zawiadomienie o
popelnieniu
przestępstwa w dniu
29 kwietnia 2019
roku. Jednocześnie
w piśmie
skierowanym do
Komendy
Powiatowej Policji
w P. zaznaczył, że
istnieją świadkowie
tego zdarzenia (vide
k-6). Bezsporne
jednak jest, że
pokrzywdzony nie
podał córki A.
jako świadka tego
zdarzenia. Ocena
tego momentu w
postępowaniu
pokrzywdzonego
jest kluczowa dla
rozstrzygnięcia
przedmiotowej
sprawy. Zdaniem
sądu okręgowego
logiczne było
zachowanie D. K., że

nie chciał angażować córki jako świadka w tej sprawie w jego konflikt sąsiedzki z J. J. (2). A. K. musiałaby zeznawać przeciwko swojemu koledze (sąsiadowi) M. J., z którym nie jest w żadnym konflikcie. Pokrzywdzony liczył przez cały czas, że dojdzie do ugodowego załatwienia sprawy, tym bardziej, że przekazał sąsiadom informację, że ma nagranie całego zdarzenia, co nie polegało na prawdzie, ale mogło zmobilizować ich do ugody. Swoje stanowisko D. K. zmienił dopiero, gdy otrzymał (08.07.2019 r.) odpis postanowienia z dnia 28 czerwca 2019 roku o umorzeniu dochodzenia w sprawie uszkodzenia konstrukcji ogrodzenia jego tarasu z powodu niewykrycia sprawcy przestępstwa . W złożonym zażaleniu na wydane postanowienie (vide k-33) wskazał, że nie przesłuchano jego córki, która widziała zaistniałe zdarzenie i sprawcę. Właśnie błędem było umorzenie

postępowania w sprawie o czyn z art. 288§1 kk bez przesłuchania w charakterze świadka A. K.. Na tego rodzaju decyzję prowadzącego postępowanie przygotowawcze D. K. nie miał wpływu. Po uwzględnieniu zażalenia D. K. na wydane postanowienie, została przesłuchana w charakterze świadka A. K. i złożyła zeznania, którym sąd I instancji w zasadniczej części nie dał wiary. Trafnie podnosi oskarżyciel posiłkowy w złożonej apelacji, że składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa liczył, że córka będzie przesłuchana w charakterze świadka w tej sprawie. W zaistniałej sytuacji procesowej jest rzeczą oczywistą, że pojawiła się wątpliwość czy nie jest to świadek tzw. „podstawiony”, aby wskazać sprawcę zaistniałego zdarzenia. Zdaniem sądu okręgowego za wiarygodnością zeznań świadka A. K. przemawiają nie tylko okoliczności podniesione przez

prokuratora w złożonej apelacji, ale także fakt, że gdyby oskarżyciel posiłkowy chciał „wykorzystać” swoją córkę do składania fałszywych zeznań w tej sprawie, to najłatwiej było to zrobić wraz ze złożeniem zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa. Na marginesie można dodać, że także syn oskarżyciela posiłkowego, który był w domu podczas zaistniałego zdarzenia powinien być w tej sytuacji zaangażowany przez ojca do złożenia takich samych zeznań jak siostra. Tymczasem P. K. konsekwentnie i wiarygodnie zeznał, że nie widział przebiegu tego zdarzenia, gdyż w tym czasie był w swoim pokoju, ale potwierdził, że od siostry wiedział, że czynu tego dokonał M. J.. Analizując ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowody, sąd okręgowy uznał za zasadny zarzut prokuratora obrazy przepisów postępowania tj. art. 7kpk, która miała wpływ na treść

<p>wydanego wyroku, gdyż zdaniem sądu II Instancji zeznania świadka A. K. zasługują na wiarę.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zarzut pierwszy apelacji wniesionej przez prokuratora dotyczący obrazy przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 kpk jest zasadny.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skoro zasadny okazał się zarzut obrazy przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 kpk, to sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok uznając oskarżonego M. J. za winnego dokonania zarzuconego mu czynu.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Drugi zarzut z apelacji wniesionej przez prokuratora dotyczy błędu w ustaleniach faktycznych</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>przyjętych za podstawę orzeczenia , który mógł mieć wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że M. J. nie mógł dopuścić się zarzucanego mu czynu, albowiem z uwagi na przebyły kilkanaście lat temu uraz prawego kolana dynamiczne nim ruchy są niemożliwe, w sytuacji gdy z żadnego z dowodów nie wynika, że uszkodzenia ogrodzenia zostały dokonane w wyniku kopnięć prawą nogą, równie dobrze oskarżony mógł je wykonać lewą, sprawną kończyną co z resztą byłoby zbieżne z zasadami doświadczenia życiowego, zgodnie z którymi naturalnym jest dążenie osób z jakąkolwiek niepełnosprawnością organów parzystych do odciążania organu chorego czy też nie w pełni sprawnego, poprzez częstsze wykorzystywanie organu zdrowego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

<p>Skoro zdaniem sądu okręgowego wiarygodne są zeznania świadka A. K., z których wynika, że widziała w dniu 24 kwietnia 2019 roku jak oskarżony niszczył (kopiąc nogą) ogrodzenie oddzielające przez taras posesję jej rodziców z posesją sąsiadów J., oznacza to, że M. J. posiadał predyspozycje fizyczne do zniszczenia spornego ogrodzenia, kopiąc w nie nogą. Rację ma prokurator, że A. K. nie sprecyzowała, którą nogą M. J. kopał w ogrodzenie i on uszkodził to mienie ruchome, gdyż świadek go rozpoznała.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zarzut drugi z apelacji wniesionej przez prokuratora dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że M. J. nie mógł dopuścić się zarzucanego mu czynu, albowiem z uwagi na przebyły</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>kilkanaście lat temu uraz prawego kolana dynamiczne nim ruchy są niemożliwe - okazał się zasadny.</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skoro zasadny okazał się zarzut drugi z apelacji wniesionej przez prokuratora dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że M. J. nie mógł dopuścić się zarzucanego mu czynu, albowiem z uwagi na przebyły kilkanaście lat temu uraz prawego kolana dynamiczne nim ruchy są niemożliwe, to sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok uznając oskarżonego M. J. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Pierwszy zarzut zawarty w apelacji oskarżyciela posiłkowego D. K. dotyczył obrazy przepisów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>postępowania , mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 kpk, art 410 kpk poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - nienależytą ocenę zeznań D. K. - bezzasadną , odmowę wiarygodności zeznaniom A. K. - bezzasadne uznanie za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego M. J. oraz zeznania K. K. (1), J. J. (2), R. J.. 		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zasadny jest zarzut pierwszy z apelacji oskarżyciela posiłkowego w części dotyczącej błędnej oceny dokonanej z naruszeniem art 7 kpk jego zeznań (D. K.) oraz A. K. i argumenty przemawiające za wiarygodnością zeznań ww. świadków, sąd okręgowy wskazał w części uzasadnienia omawiającej zarzut pierwszy z apelacji prokuratora. Jeżeli chodzi o zarzut apelacyjny</p>			

dotyczący błędnej oceny wiarygodności zeznań świadka K. K. (1) i wyjaśnień oskarżonego M. J. dokonanej przez sąd I instancji poprzez danie im wiary, że przebywali w dniu zdarzenia ze sobą przez cały dzień, uznać należy ten zarzut za niezasadny. Na podkreślenie zasługuje fakt, że sąd rejonowy w pisemnym uzasadnieniu do wydanego wyroku stwierdził, że „wersja R. B. nie wyklucza częściowego uwzględnienia wersji K. K. (1) i M. J., którzy twierdzą, że ten dzień, gdy doszło do zdarzenia spędzili razem . Z pewnością nie było jednak tak, że M. J. w ogóle nie był obecny na posesji rodziców, skoro widział go R. B. (2)”. Wbrew twierdzeniom apelującego sąd I instancji tylko częściowo dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom świadka K. K. (1) odnośnie okoliczności, że spędzili cały dzień 24 kwietnia 2019 roku ze sobą. Sąd rejonowy w poczynionych

ustaleniach przyjął, że w tym dniu był oskarżony w domu rodziców, skoro widział go tam świadek R. B. (2). Na podstawie zeznań świadków J. J. (2) i R. J. sąd rejonowy ustalił, że ich syn M. J. (oskarżony) 12 lat temu przeszedł operację z uwagi na zerwane więzadła w prawym kolanie podczas jazdy na nartach i aktualnie dynamiczne ruchy jego prawym kolaniem są niemożliwe. W tej części nie można zarzucić braku wiarygodności zeznaniom ww. świadków, gdyż taki jest stan ich wiedzy odnośnie sprawności fizycznej ich syna związanej z przebyciem 12 lat temu urazem. W realiach przedmiotowej sprawy, w sytuacji uznania zeznań świadka A. K. za wiarygodne, nie ma znaczenia, czy oskarżony po przebyciu urazu sprzed 12 lat ma prawą nogę w pełni sprawną czy nie, gdyż tak jak podniósł to prokurator w apelacji uszkodzenia siatki mózgu dokonać kopię w nią

lewą nogą. Wbrew stanowisku sądu rejonowego nie musiałby być w tym wypadku karateką, gdyż uszkodzona siatka była zamontowana na wysokości około 1,20 metra od podłoża, na którym stał oskarżony (oskarżyciel twierdzi, że była to wysokość 1 metra). Nie jest to wysokość, na którą kopnięcie należałoby zadawać z tzw. „wysokoku”. Sąd okręgowy oddalił wniosek oskarżyciela posilkowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego lekarza sądowego na okoliczność niesprawności prawego kolana oskarżonego po przebytych urazach, gdyż tego rodzaju wniosek mógł D. K. złożyć przed sądem I instancji, a ponadto przy przyjęciu za wiarygodne zeznań świadka A. K. dopuszczenie dowodu zawnioskowanego przez oskarżyciela posilkowego nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy.

Wniosek		
<p>Pierwszy zarzut zawarty w apelacji oskarżyciela posiłkowego D. K. dotyczący obrazy przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 kpk, art 410 kpk poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - nienależytą ocenę zeznań D. K. - bezzasadną, odmowę wiarygodności zeznaniom A. K. - bezzasadne uznanie za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego M. J. oraz zeznania K. K. (1), J. J. (2), R. J. jest zasadny w części dotyczącej odmowy dania wiary zeznaniom świadków D. K. i A. K. dotyczących sprawstwa oskarżonego i dokonanych na tej podstawie ustaleń faktycznych, że nie da się ustalić sprawcy, który zniszczył sporną siatkę. 	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny 	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo		

zasadny albo niezasadny.			
Skoro zasadny okazał się zarzut dotyczący obrazy przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 kpk, art 410 kpk w części dotyczącej ceny zeznań D. K. i A. K., to sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok, uznając oskarżonego M. J. za winnego dokonania zarzuconego mu czynu.			
3.4.	Drugi zarzut apelacji oskarżyciela posiłkowego D. K. dotyczył błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na błędnym uznaniu, iż oskarżony nie dokonał zniszczenia siatki.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut drugi z apelacji oskarżyciela posiłkowego jest			

<p>zdaniem sądu okręgowego w istocie rzeczy zarzutem wtórnym w stosunku do zarzutu pierwszego (pierwotnego) z apelacji dotyczącego obrazy przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 kpk, art 410 kpk. Skoro zdaniem sądu okręgowego wiarygodne są zeznania świadka A. K., że widziała jak oskarżony niszczył ogrodzenie między posesjami jego rodziców i sąsiadów K., to zasadny jest zarzut drugi z apelacji D. K..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Drugi zarzut z apelacji oskarżyciela posiłkowego D. K. dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na błędnym uznaniu, iż oskarżony nie dokonał zniszczenia siatki okazał się zasadny.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.	
Skoro zasadny okazał się zarzut dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na błędnym uznaniu, iż oskarżony nie dokonał zniszczenia siatki, to sąd okręgowy zgodnie z wnioskiem apelującego zmienił zaskarżony wyrok, uznając oskarżonego M. J. za winnego dokonania zarzuconego mu czynu.	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku	

sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznał oskarżonego M. J. za winnego dokonania zarzuconego mu czynu oraz przyjął, że wysokość wyrządzonej szkody przestępstwem wynosiła co najmniej 1000 złotych i na podstawie art. 66 §1 i 2 kk w zw. z art. 67§1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne na okres próby 1 roku.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z		

dnia 4 lipca 2019 roku (wyrok SN z dnia 04.07.2019 r., V KS 20/19) sąd odwoławczy, jeżeli stwierdzi, że spełnione są warunki do umorzenia lub warunkowego umorzenia, to nie może uchylić wyroku uniewinniającego i przekazać sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż do wydania takiego orzeczenia brak będzie podstawy z art. 437§ 2 zdanie 2 KPK. W takiej sytuacji procesowej sąd odwoławczy powinien wydać wyrok umarzający lub warunkowo umarzający postępowanie karne w miejsce wyroku uniewinniającego. Dopiero po przeprowadzeniu swoistego testu polegającego na stwierdzeniu, że wobec istnienia podstaw do przypisania winy nie zachodzą okoliczności uzasadniające umorzenie lub warunkowe umorzenie postępowania, gdyż oskarżony powinien zostać skazany, to wówczas na podstawie art. 437§2 zdanie 2 KPK w zw.

z art. 454§1 KPK sąd odwoławczy powinien uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania. Sąd okręgowy dokonał swoistego testu po stwierdzeniu, że zachodzą podstawy do przypisania winy oskarżonemu i doszedł do wniosku, że biorąc pod uwagę treść art. 115 §2 kk stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu nie jest znaczny. W wyniku dokonania przypisanego czynu oskarżonemu doszło do zniszczenia mienia ruchomego w postaci siatki ogrodzeniowej. Wartość wyrządzonej szkody przestępstwem nie jest duża, gdyż wynosi, co najmniej 1000 złotych. Oskarżony działał wprawdzie z zamiarem bezpośrednim zniszczenia siatki ogrodzeniowej oddzielającej posesję domu jego rodziców i sąsiadów K., ale zrobił to z powodu konfliktu sąsiedzkiego istniejącego między jego rodzicami a sąsiadem D. K.. Konflikt ten w

ostatnim czasie
dotyczył ozdobienia
przez oskarżyciela
posiłkowego siatki
ogrodzeniowej
oddzielającej tarasy
obu posesji
roślinnością, która
nie spodobała się
sąsiadom -
małżonkom J.. Jest
rzeczą oczywistą, że
oskarżony
niepotrzebnie
zaangażował się w
konflikt sąsiedzki
rodziców i w sposób
zbyt emocjonalny
próbował
zlikwidować jego
przyczynę. Właśnie
jego postępowanie
świadczy o tym,
że nie działał w
sposób uprzednio
zaplanowany, czy
przemyślany.
Zamiar popełnienia
tego czynu powstał
nagle i pod
wpływem emocji z
uwagi na kolejny
konflikt sąsiedzki
jego rodziców z
D. K., tym
razem dotyczący
roślinności, którą
sąsiad pokrył siatkę
oddzielającą tarasy
ich domów.
Ustalenie to jest
ważne, albowiem
zamiar nagły jest
przeżyciem, z
którym zarówno
nauka prawa
karnego, jak i
praktyka
orzecznicza łączą
mniejszy stopień

winy. Także stanowisko oskarżyciela posiłkowego było od początku jednoznaczne, że chodzi w tej sprawie przede wszystkim o naprawienie wyrządzonej mu szkody przestępstwem. Gdyby zatem doszło do wcześniejszego porozumienia między J. J. (2) (lub oskarżonym) a D. K. nie byłoby tej sprawy. Dodając do tego fakt, że oskarżony nie był dotychczas karany sędownie, jest lekarzem weterynarii i aktualnie studiuje na wydziale lekarskim G. Uniwersytecie Medycznym, sąd okręgowy uznał, że zachodzą przesłanki z art. 66 §1 i 2 kk do warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do M. J., gdyż można zasadnie założyć, że pomimo takiego rozstrzygnięcia będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni kolejnego przestępstwa. Tego rodzaju rozstrzygnięcie ma dodatkowo ten pozytywny walor,

<p>że nie pogłębia konfliktu między rodzinami K. i J., którzy w dalszym ciągu będą najbliższymi sąsiadami i ich przyszłe relacje sąsiedzkie są także uwarunkowane rozstrzygnięciem przedmiotowej sprawy. .</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i</p>			

umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Punkt 2 wyroku sądu okręgowego	Na podstawie art. 67§3kk sąd okręgowy obligatoryjnie zobowiązał oskarżonego M. J. do częściowego naprawienia wyrządzonej szkody przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego D. K. kwoty 1000 złotych w terminie 1 miesiąca. Częściowe naprawienie		

	<p>wyrządzonej szkody przestępstwem wynika z dokonanej zmiany przez sąd okręgowy w opisie czynu przypisanego oskarżonemu. W sytuacji, gdy podczas naprawy uszkodzonego ogrodzenia okaże się, że koszty związane z naprawą są wyższe niż kwota 1000 złotych, to D. K. będzie mógł ewentualnie dochodzić od oskarżonego zapłaty brakującej kwoty na drodze postępowania cywilnego.</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
	<p>O kosztach sąd okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art.627 kpk i art. 629 kpk. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 80 złotych opłaty za obie instancje zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) i kwotę</p>	

150 złotych zwrotu wydatków za postępowanie przed sądem I instancji i postępowanie odwoławcze. Na wydatki Skarbu Państwa składają się kwoty 100 złotych za postępowanie przygotowawcze i przed sądem I instancji (60 złotych za dwie karty karne i 40 złotych za doręczenie wezwań w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem I instancji) oraz 50 złotych za postępowanie przed sądem II instancji. Na wydatki Skarbu Państwa w postępowaniu odwoławczym składają się kwoty: 20 złotych za doręczenie wezwań zgodnie z §2 ust 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013 r. poz.663) i 30 złotych za aktualne dane o karalności oskarżonego nadesłane z KRK.

7. PODPIS

--	--

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzuczonego mu w akcie oskarżenia czynu.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel posiłkowy D. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzuconego mu w akcie oskarżenia czynu.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana